

ekretærene, det er noget, vi først have faaet Oplysning om gennem Budgettet. Der har Marineministeriet aabenbart Ret, thi i Lønningslovene af 1907 staar udtrykkeligt, at Fuldmægtige, der udnævnes til Ekspeditionssekretærer, faa et Tillæg af 600 Kr., som ikke medregnes til Pensionen. Naar vi have vedtaget Loven om Marineministeriets Personale, er det derfor fuldstændig klart, at disse Tillæg der udbetales ifølge den bestaaende Lov. Men for Krigsministeriets Vedkommende tager man Sagen helt anderledes, man nævner det ikke her paa Loven, men man sætter paa Budgettet, at der beregnes — jeg tror til 5 Ekspeditionssekretærer — en Udgift hver af 600 Kr., altsaa 3,000 Kr. Men dertil har man i Virkeligheden ingen Lovhjemmel, thi der kræves jo en Udnævnelse fra Kongen for Fuldmægtigenes Vedkommende, og det samme gælder for Ekspeditionssekretærene.

Endnu en Ting har jeg tilbage, det er Bestemmelserne i Loven om Krigsministeriets Personale med Hensyn til deres personlige Stilling i Hæren. Man maa dog vel være enig om, at naar man vil søge Oplysninger om de vedkommendes personlige Stilling i Hæren, skal man søge den i den organisatoriske Lov for Hæren. Men naar man nu vil spørge, hvorledes kan det være muligt, at man i Marineministeriets Lov har Bestemmelser paa et Omraade, hvor man i Krigsministeriets Lov mangler det, saa skal jeg forklare det. Et Spørgsmaal, som har været oppe i meget lang Tid, er Spørgsmaalet om den Stilling, en Person indtager, naar han er udenfor Nummer. I de oprindelige Love af 1867 og 1868 for Krigsministeriet og Marineministeriet er der kun Tale om Officerer, der ifølge egen Begæring ere blevne satte udenfor Nummer. Da de begyndte at gaa frem i Ministeriet, vakte det Anstød, og det blev paatalt. I 1880 skulde saa de militære Love revideres. Her er jo endnu enkelte Medlemmer tilbage fra den Tid, som ville mindes, hvad der da foregik. Marineministeriets Lovforslag blev forelagt og ført igennem paa fuldstændig korrekt Maade: tre Behandlinger i Folketinget og tre Behandlinger i Landstinget, og saa var det vedtaget, og deri traf man Bestemmelse om, hvorledes der var at forholde sig lige overfor de Officerer, som blevne satte udenfor Nummer paa Grund af Ansættelse i Marineministeriet, den Bestemmelse, som gælder den Dag i Dag i Marineministeriet. Hvorledes gik det imidlertid med Hærloven? Det gik saaledes, at Hærloven ogsaa kør-

tes igennem baade Folketing og Landsting, men den kom saa i Fællesudvalg. Men Fællesudvalgets Forhandlinger førte ikke til noget. Derimod begyndte der private Forhandlinger og disse førte saa til Gennemførelsen af den saakaldte Tillægslov af 1880. Men det daværende Medlem fra Helsingør, der havde ført Forhandlingerne, stod paa den Ordning, som var sket i 1868, og han ønskede derfor ikke at faa nogen Bestemmelse derom i Hærloven, og altsaa kom der intet om, hvorledes Stillingen var for de Officerer, der blevne satte udenfor Nummer paa Grund af Embedsstilling i Ministeriet. Det stod altsaa tilbage at løse dette Spørgsmaal. Men da Forsvarsministeren forelagde de Forsvarslove, vi sidst vedtog, var det samme Spørgsmaal igen udeladt, man havde slet ikke tænkt paa det. De Herrer, som have siddet i Forsvarskommissionen, ville kunne indrømme, at selv om man i Kommissionen tog det bestaaende som Grundlag og søgte at revidere den bestaaende Hærlov, var der dog i de Forslag, som blevne forelagte her i Folketinget, rodet rundt med det fra først til sidst, saa man havde ondt ved at finde, hvad der skulde findes, og adskillige Ting fandt man slet ikke. Jeg har nylig oplyst, at Bestemmelsen om Faneeden er bleven borte, og saaledes gik det ogsaa med andre Ting. Man vil nu hjælpe paa denne Mangel, som burde være afhjulpen ved den organisatoriske Lov for Hæren, ved at træffe Bestemmelse paa Loven om Krigsministeriets Personale. Det anser jeg for principmæssigt urigtigt. Naar jeg derfor har stillet Forslag i Udvalget, var det ikke saa flygtigt, som man tillader sig at tro, men mine Forslag vare udarbejdede med nøjagtige Detailler, men da den højtærede Krigsminister, hvad jeg gjorde opmærksom paa i Gaar, ikke vilde støtte den Opfattelse, at man skulde føre Intendanturen tilbage til Krigsministeriet, kunde jeg ingen Vegne komme — jeg vilde selvfølgelig have ændret det saaledes, at der blev forelagt et Tillæg til Hærloven, hvor disse Bestemmelser vare blevne ordnede.

Efter at jeg nu har søgt at forklare mit Standpunkt saa tydeligt som muligt, vil jeg til Slutning kun sige dette, at naar man vil spørge, hvad der sker, hvis man ikke gaar ind paa den foreslaede Ordning af Krigsministeriet, bliver Svaret dette: der sker ingenting, Ordningen af Krigsministeriet vil blive saaledes, som den findes paa Finansloven. Jeg kan ikke